

Nieuwsbrief SR Updates

Nummer 10, 2021

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2021:387](#) 23-03-2021

OM terecht ontvankelijk verklaard in vervolging voor zover die vervolging verband houdt met door verdachte begane misdrijven die al voorwerp zijn geweest van een jegens hem uitgevaardigd 'Strafbefehl'?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2021:426](#) 23-03-2021

Kan het binnendringen in een woning nooit 'wederrechtelijk' zijn als het gebeurt met de toestemming van de eigenaar van de woning?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2021:429](#) 23-03-2021

Heeft voor de verdediging een behoorlijke en effectieve mogelijkheid tot ondervraging van de medeverdachte bestaan en steunt de bewezenverklaring in beslissende mate op de verklaring van deze medeverdachte?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2021:428](#) 23-03-2021

Klacht over strafmotivering, nu het hof gevangenisstraf passend en geboden acht omdat tenuitvoerlegging van een taakstraf in Litouwen 'vooral nog niet realiseerbaar lijkt'.

Annotatie

[Ontvankelijkheid openbaar ministerie; ne bis in idem?](#)

mr. J.H.J. Verbaan

Annotatie

[Gebruik verklaring medeverdachte.](#)

mr. J.H.J. Verbaan

ANNOTATIE

Ontvankelijkheid openbaar ministerie; ne bis in idem?

mr. J.H.J. Verbaan

Commentaar bij HR 23 maart 2021, ECLI:NL:HR:2021:387.

De verdediging klaagt namens verdachte, ten aanzien van wie opzettelijk een bij de belastingwet voorziene aangifte niet doen, terwijl het feit ertoe strekt dat te weinig belasting wordt geheven, meermalen gepleegd, medeplegen gewoontewitwassen en deelneming aan een criminele organisatie, is bewezen verklaard, in de kern dat het hof het openbaar ministerie ontvankelijk heeft verklaard in de vervolging wegens deelneming aan een criminele organisatie, ook voor zover die vervolging verband houdt met door de verdachte begane misdrijven die al voorwerp zijn geweest van een jegens hem uitgevaardigd ‘Strafbefehl’.

Het hof heeft het verweer waarop de klacht doelt, als volgt samengevat en verworpen:

‘De raadsman heeft zich, overeenkomstig zijn overgelegde pleitaantekeningen, op het standpunt gesteld dat het openbaar ministerie niet-ontvankelijk dient te worden verklaard in de strafvervolging voor wat betreft de ten laste gelegde feiten, wegens strijd met het ne bis in idem beginsel. Hij heeft hiertoe – kort weergegeven – aangevoerd dat aan verdachte door de Duitse rechter een “Strafbefehl” d.d. 1 september 2014 is uitgevaardigd, waarbij aan hem een geldboete van € 30.000,- is opgelegd. Tegen dit bevel is vervolgens verzet ingesteld. Bij besluit van 8 december 2015 heeft het Amtsgericht Dresden beslist om de hoogte van de opgelegde geldboete te verminderen tot € 5.400,-. Tegen deze uitspraak van het Amtsgericht is geen rechtsmiddel ingesteld, waardoor die uitspraak op 17 december 2015 onherroepelijk is geworden. De geldboete is inmiddels door verdachte in termijnen betaald, zoals blijkt uit de overgelegde betalingsstukken.

Uit het strafbevel en het overleveringsverzoek blijkt dat verdachte in Duitsland is vervolgd voor het uitzenden van personeel zonder vergunning en het niet betalen van sociale verzekeringspremies in Duitsland. In Nederland wordt hij vervolgd voor (gewoonte)witwassen en deelname aan een criminele organisatie.

De feitelijke onderbouwing van de verwijten is in de kern echter dezelfde als in de Duitse

zaak. Zowel de feitelijke handelingen van verdachte als de juridische aard van de feiten waarvoor hij in Duitsland is vervolgd en in Nederland wordt vervolgd, brengen met zich mee dat sprake is van hetzelfde feit in de zin van artikel 68 Sr, aldus de raadsman.

Het hof overweegt hieromtrent dat bij de beantwoording van de vraag of sprake is van “hetzelfde feit” in de zin van artikel 68 Sr rekening gehouden moet worden met enerzijds de juridische aard van de feiten en anderzijds de gedragingen van verdachte. Weliswaar staat het vast dat verdachte door de Duitse rechter onherroepelijk is veroordeeld, maar deze veroordeling heeft geen betrekking op de ten laste gelegde strafbare feiten. Het Duitse strafbevel ziet op een veroordeling ter zake van fiscale vergrijpen, terwijl verdachte onder wordt verweten een gewoonte te hebben gemaakt van witwassen van geldbedragen en deelname aan een criminele organisatie. Daarnaast lopen de door de verschillende delictomschrijvingen beschermde rechtsbelangen van de enerzijds in Nederland en de anderzijds in Duitsland vervolgte feiten uiteen. Het hof is dan ook van oordeel dat geen sprake is van “hetzelfde feit” in de zin van artikel 68 Sr. Het verweer van de raadsman wordt verworpen.’

De Hoge Raad overweegt dat de inhoud van het tegen de verdachte uitgevaardigde ‘Strafbefehl’ alsook de strekking van de beslissing van het Amtsgericht Dresden die volgde op het door de verdachte ingestelde verzet tegen dat ‘Strafbefehl’, zijn weergegeven in ECLI:NL:PHR:2021:31 onder 8 en 9. Daaruit blijkt dat de verdachte in Duitsland is vervolgd en bestraft wegens – kort gezegd – het medeplegen van het daar als werkgever niet afdragen van sociale verzekeringspremies in de periode maart 2006-oktober 2013.

In de toelichting op de klacht wordt een beroep gedaan op ECLI:NL:HR:1996:ZD0583. De overwegingen in dat arrest hebben betrekking op de situatie waarin een verdachte wordt of is vervolgd voor deelneming aan een criminele organisatie, en diezelfde verdachte nadien ook wordt vervolgd voor een met zijn deelneming aan deze criminele organisatie samenhangend concreet delict. In bijzondere omstandigheden kan zo’n tweede vervolging voor het concrete delict in strijd komen met het ne bis in idem-beginsel. Daarvan is in de kern genomen sprake indien in de eerdere vervolging de deelneming van de verdachte aan de criminele organisatie het begaan van het concrete delict uit de latere vervolging omvatte.

Wanneer, zoals in het onderhavige geval, de eerste vervolging betrekking heeft op het door de verdachte begaan zijn van een concreet delict en de tweede vervolging het deelnemen aan een criminele organisatie betreft, staat het ne bis in idem-beginsel in de weg aan die latere vervolging voor het deelnemen aan een criminele organisatie als die deelneming van de verdachte op niets anders betrekking heeft dan het begaan van het concrete delict waarvoor de verdachte al is vervolgd. Het begaan van een concreet delict zal echter slechts in uitzonderlijke

gevallen de deelneming aan een criminele organisatie geheel omvatten. Artikel 140 Sr heeft immers betrekking op het deelnemen aan een criminele organisatie die het plegen van misdrijven tot oogmerk heeft. Dat betekent dat het deelnemen door de verdachte zeker niet noodzakelijkerwijs hoeft te bestaan uit het door hem begaan zijn van een (enkel) concreet delict, terwijl artikel 140 Sr ook niet meer eist dan dat de organisatie het oogmerk heeft misdrijven te plegen.

Vervolgung wegens het deelnemen aan een criminele organisatie is dus in ieder geval wel mogelijk indien de tenlastelegging ook ziet op andere deelnemingsgedragingen dan het begaan zijn van het concrete delict waarvoor de verdachte al is vervolgd en/of op andere delicten waarop het oogmerk van de organisatie is gericht. Opmerking verdient dat de eventueel in de eerste vervolging voor het begaan van het concrete delict opgelegde straffen een voor de straftoemeting relevante omstandigheid kunnen vormen bij een latere vervolging en veroordeling voor het deelnemen aan een criminele organisatie.

De Hoge Raad oordeelt dat de weergegeven situatie zich hier niet voordoet. De klacht over de ontvankelijkheid van het openbaar ministerie in de vervolging met betrekking tot het deelnemen aan een organisatie voor zover die organisatie het oogmerk had van het (mede)plegen van het niet afdragen van sociale verzekeringspremies in Duitsland, faalt daarom.

ANNOTATIE

Gebruik verklaring medeverdachte.

mr. J.H.J. Verbaan

Commentaar bij HR 23 maart 2021, ECLI:NL:HR:2021:429.

De verdediging klaagt namens verdachte, ten aanzien van wie deelnemen aan een criminele organisatie, medeplegen van valsheid in geschrift, meermalen gepleegd, medeplegen van opzettelijk gebruikmaken van een vervalst geschrift, als ware het echt en onvervalst en diefstal in vereniging, medeplegen van oplichting en medeplegen van poging tot oplichting, meermalen gepleegd en medeplegen poging tot oplichting is bewezen verklaard, over het oordeel van het hof dat het gebruik van de verklaring van de medeverdachte voor het bewijs verenigbaar is met artikel 6 EVRM, en voert daartoe onder meer aan dat een behoorlijke en effectieve mogelijkheid tot ondervraging van de medeverdachte heeft ontbroken, en dat de bewezenverklaring in beslissende mate op de verklaring van de medeverdachte rust. Het hof heeft naast de bewijsmiddelen en de aanvulling daarop bovendien ten aanzien van het gebruik voor het bewijs van de verklaringen van de getuige (medeverdachte) overwogen dat de bewezenverklaring in het vonnis in belangrijke mate gebaseerd is op de belastende verklaring van medeverdachte. De verdediging heeft in hoger beroep onder verwijzing naar de zogenoemde *Vidgen*-jurisprudentie bepleit dat diens verklaring van het bewijs moet worden uitgesloten, nu de verdediging de medeverdachte niet op enig moment heeft kunnen bevragen. Pogingen om hem als getuige te ondervragen zijn gestuit op zijn beroep op het verschoningsrecht. Volgens de verdediging is de verklaring van medeverdachte als 'sole and decisive' aan te merken en zijn er geen compenserende maatregelen geboden voor het niet kunnen ondervragen van de medeverdachte. Zonder de verklaring van de medeverdachte resteert onvoldoende wettig en overtuigend bewijs om tot een bewezenverklaring te kunnen komen. Verdachte dient daarom van alle in hoger beroep aan de orde zijnde feiten te worden vrijgesproken, aldus de raadsman.

De advocaat-generaal heeft zich op het standpunt gesteld dat de bewezenverklaring niet uitsluitend of in beslissende mate op de verklaring van de medeverdachte is gebaseerd en dat die verklaring voldoende steun vindt in andere bewijsmiddelen. Er is derhalve geen reden om de verklaring van de medeverdachte van het bewijs uit te sluiten. Daarbij heeft de advocaat-

generaal in aanmerking genomen dat verdachte zelf een zodanig ongeloofwaardige verklaring heeft afgelegd, dat deze als kennelijk leugenachtig kan worden aangemerkt en aldus bijdraagt aan het bewijs.

Het hof overweegt dat het op grond van het dossier en het verhandelde ter terechtzitting uitgaat van de volgende feiten en omstandigheden.

Gedurende de procedure in eerste aanleg is door de verdediging niet verzocht om het horen van medeverdachte als getuige. De rechtbank heeft op 2 oktober 2014 vonnis gewezen, waarna door de verdediging op 16 oktober 2014 hoger beroep is ingesteld. Op 8 augustus 2017 is door de (nieuwe) raadsman van verdachte te kennen gegeven dat het hoger beroep zich richt tegen de bewezenverklaring en dat – nu de bewezenverklaring in belangrijke mate rust op de verklaring van medeverdachte – de verdediging de medeverdachte als getuige wenst te horen. Dit verzoek is toegewezen en de medeverdachte is vervolgens opgeroepen om op 21 maart 2019 als getuige door de raadsheer-commissaris te worden gehoord. Echter: aangezien kort voor het geplande verhoor uit mededelingen van de raadsman van de medeverdachte bleek dat hij zich op zijn verschoningsrecht zou gaan beroepen, is het betreffende verhoor – mede gelet op de omvang van de zaak en de benodigde voorbereidingstijd – door de raadsheer-commissaris afgelast. De raadsheer-commissaris heeft daarbij te kennen gegeven dat bij de inhoudelijke behandeling opnieuw bekeken kan worden of de medeverdachte alsnog bereid is een verklaring af te leggen.

De strafzaken van verdachte en medeverdachte zijn vervolgens op de zitting van 28 juni 2019 gelijktijdig maar niet gevoegd behandeld. De medeverdachte is op die zitting als getuige in de zaak van verdachte gehoord, maar heeft zich ten aanzien van alle vragen van de verdediging op zijn verschoningsrecht beroepen. Wel heeft hij een vraag van het hof beantwoord, namelijk of hij zich zijn verklaring bij de politie kan herinneren en of hij destijds naar waarheid heeft verklaard. De medeverdachte heeft daarop (als getuige) geantwoord: 'Ik heb het dossier voorafgaand aan deze zitting doorgenomen en volgens mij heb ik bij de politie 19 verklaringen afgelegd. Wat ik heb verklaard, staat in die processen-verbaal. Van wat ik wist, heb ik de waarheid verklaard. Als ik iets niet wist, heb ik dat ook aangegeven'.

Het hof stelt voorts vast dat in hoger beroep ook een ontnemingszaak tegen verdachte aanhangig is, waarin verdachte ook wordt bijgestaan door mr. C.J. Nierop. Deze zaak is op 28 juli 2019 gelijktijdig met de onderhavige strafzaak, voor regie behandeld. Uit het dossier van de ontnemingszaak blijkt dat mr. Nierop in de ontnemingszaak in eerste aanleg op 24 augustus 2016 heeft verzocht om het horen van de medeverdachte als getuige, welk verzoek door de rechtbank is toegewezen. De zaak is daartoe verwezen naar de rechter-commissaris en op 9 januari 2017 is de medeverdachte door de rechter-commissaris gehoord. Hij heeft bij

die gelegenheid de vraag van mr. Nierop of hij verdachte kent, bevestigend beantwoord, maar heeft zich voor het overige op zijn verschoningsrecht beroepen. Vervolgens is op 8 november 2018 door de voorzitter van de rechtbank beslist dat de medeverdachte als getuige ter terechtzitting zal worden gehoord.

De ontnemingsvordering is door de rechtbank inhoudelijk behandeld op 23 november 2018. Op die zitting is de medeverdachte wederom als getuige in de zaak van verdachte gehoord. Aanvankelijk beriep hij zich op zijn verschoningsrecht, maar later heeft hij toch een aantal vragen van de verdediging beantwoord. Medeverdachte heeft aangegeven dat hij zich veel zaken niet meer kan herinneren en dat hij daarvoor naar het dossier verwijst. Blijkens het proces-verbaal heeft hij onder meer verklaard: 'Ik heb daar verder niets aan toe te voegen. Op de vraag of ik bij mijn verklaring blijf dat ik erbij betrokken was, verwijs ik naar het dossier. Wat ik heb verklaard, staat erin. (...) De zaken waar ik geld mee heb verdiend, staan in het dossier. (...) Ik blijf bij mijn verklaring zoals afgelegd bij de politie. (...) Ik was wel betrokken bij die zaken, zoals ik heb verklaard bij de politie. Op de vraag van de voorzitter of veroordeelde (verdachte) ook bij al die zaken betrokken was, antwoord ik dat dit het geval is, zoals ook in het dossier staat. De betrokkenheid kan ik mij nog wel herinneren (...).De verdachte heeft wel in elk geval in de zaken [1], [2], [3] en [A] geld verdiend. Er heeft telkens een verdeling van de opbrengst plaatsgevonden.'

De raadsman heeft vervolgens afgezien van verdere bevraging van de getuige. Het proces-verbaal waarin voornoemd verhoor is opgenomen is ter terechtzitting van het hof op 28 juni 2019 in het strafdossier van verdachte gevoegd en maakt daar deel van uit.

Het hof oordeelt dat de eerste vraag die het gezien het juridische kader dient te beantwoorden is of de verdediging een behoorlijke en effectieve mogelijkheid heeft gehad om de medeverdachte in enig stadium van het geding te (doen) ondervragen.

Het hof stelt in dit verband vast dat uit gang van zaken blijkt dat het ondervragingsrecht weliswaar niet ten volle is uitgeoefend, maar dat er feitelijk gezien deels wel uitvoering en invulling aan is gegeven. Immers heeft de medeverdachte zowel in de strafzaak als in de ontnemingszaak als getuige verklaard dat hij blijft bij de verklaringen die hij in eerste aanleg heeft afgelegd, en heeft hij zich in de ontnemingszaak uitgelaten over de betrokkenheid van zichzelf en verdachte bij diverse zaaksdossiers. Hieruit blijkt dat dat verhoor zich ook heeft uitgestrekt tot vragen die relevant zijn voor de onderhavige strafzaak en dat het niet alleen heeft gezien op aspecten die relevant zijn voor de ontnemingszaak. Nu de verdediging in zekere mate in staat is geweest te toetsen waar de verklaring van de medeverdachte op is gebaseerd en medeverdachte die verklaring ten opzichte van een rechter heeft bevestigd, is van een situatie dat een mogelijkheid tot ondervraging volledig heeft ontbroken, geen sprake.

Vervolgens ziet het hof zich gesteld voor de vraag of deze mogelijkheid als zodanig behoorlijk en effectief kan worden aangemerkt dat de verklaring van de medeverdachte bruikbaar is voor het bewijs zonder dat afbreuk wordt gedaan aan de eisen van een eerlijk proces. Het hof beantwoordt deze vraag bevestigend. Daarbij neemt het hof in aanmerking dat de verklaring van de medeverdachte als betrouwbaar kan worden aangemerkt en dat deze verklaring op door de verdachte betwiste en hem belastende onderdelen steun vindt in andere bewijsmiddelen. Het hof overweegt hieromtrent dat de medeverdachte al direct na zijn aanhouding openheid van zaken heeft gegeven en daarbij niet alleen verdachte maar ook zichzelf heeft belast. Zijn verklaring is concreet en gedetailleerd en hij verklaart consistent over de verschillende rollen die hij en verdachte in het proces zouden hebben gehad. Het hof acht van belang dat de medeverdachte als getuige de betrokkenheid van zichzelf en verdachte bij verschillende zaaksdossiers heeft bevestigd en dat hij heeft aangegeven bij de politie naar waarheid te hebben verklaard. Van het terugkomen op een verklaring is geen sprake. Ten slotte is relevant dat zijn verklaring steun vindt in ander bewijs en dat het daarbij gaat om bewijs dat ziet op verschillende fases van het proces van fraude en oplichting, zoals dat blijkt uit het dossier heeft plaatsgevonden. Dit proces ving aan met het stelen van post (onder meer door post uit brievenbussen te 'hengelen' en het aanvragen van verhuisservice), vervolgens werden banken en andere instellingen opgelicht (of werd dat in ieder geval geprobeerd), waarbij gebruik werd gemaakt van vervalste formulieren. Met behulp van verkregen creditcards en/of toegang tot systemen, konden de verdachten vervolgens beschikken over geld, waarmee zij diverse aankopen hebben gedaan, welke goederen al dan niet weer werden verkocht.

Ten aanzien van verdachte zijn er onderzoeksbevindingen die duiden op een actieve betrokkenheid bij verschillende fases van het genoemde proces. Zo zijn er volgens het vonnis bij verdachte in zijn woning en auto goederen aangetroffen die werden gebruikt bij het 'hengelen' van post uit de brievenbus, werden er Pritt-stiften aangetroffen (die volgens medeverdachte werden gebruikt om door hen geopende post weer dicht te plakken), en werden er – zo overweegt het hof aanvullend – diverse PostNL-documenten, PostNL-herstel/retourstickers en bedrijfskleding van PostNL en TNT-post aangetroffen. Niet gesteld of gebleken is dat verdachte op enig moment werkzaam is geweest bij een postbedrijf en de verklaring van verdachte dat hij het aangetroffen 'grijpwerktuig' gebruikte om te barbecueën, acht het hof volstrekt ongeloofwaardig.

Uit de bewijsmiddelen die de rechtbank heeft gebruikt, blijkt verder dat er een bibliotheekpas op naam van een van de aangevers onder verdachte is aangetroffen en dat er adresgegevens in verdachtes iPad bleken te staan die te linken zijn aan één van de aangevers. Verdachte heeft omtrent dat adres een wisselende verklaring afgelegd.

Ten slotte is gebleken dat verdachte beschikte over 3 ABN-AMRO e.identifiers en 2 Rabobank Random Readers, welke worden gebruikt om te internetbankieren. Verdachte heeft geen onderbouwd, overtuigend antwoord gegeven op de vraag waarom hij over zoveel e.identifiers/Random Readers beschikte.

Medeverdachte heeft verklaard dat verdachte niet alleen aan het begin van het proces actief is geweest, maar dat hij ook feitelijk bij de uitvoering van oplichting betrokken was. Steun voor deze verklaring is te vinden in de door de rechtbank gebruikte bewijsmiddelen dat verdachte zich samen met medeverdachte in de Mediamarkt bevond toen er op naam van aangever (de persoon op wiens naam verdachte een bibliotheekpas in zijn bezit had) een krediet werd aangevraagd, hetgeen ten laste is gelegd.

Uit de bewijsmiddelen blijkt voorts dat verdachtes telefoon rond het tijdstip waarop met een creditcard van één van de aangevers een pintransactie werd verricht, een zendmast in de buurt van die pinautomaat heeft aangestraald. Dit geldt tevens voor pintransacties die werden verricht op 8 mei 2013 en 10 mei 2013 vanaf de rekening van een betrokkene, op welke rekening geld was geboekt vanaf de rekening van één van de aangevers. Ook straalde de telefoon van verdachte een zendmast aan in de buurt van de woning van een andere aangever, toen medeverdachte zich tegenover die aangever voordeed als postbezorger.

Uit onderzoek is verder gebleken dat verdachte meermalen contact heeft gehad met ene [6], die is aangehouden toen hij met een creditcard op naam van één van de aangevers probeerde te pinnen, waarover de medeverdachte heeft verklaard, en dat verdachte een identiteitsbewijs van die [6] in zijn bezit had en samen met hem is gezien.

Op naam van één van de aangevers zijn ten slotte 6 iPads mini gekocht, terwijl uit een tapgesprek blijkt dat verdachte 6 iPads mini in zijn bezit heeft gehad en heeft verkocht. De koper van de iPads mini heeft verdachte herkend als de persoon waarvan hij de betreffende goederen heeft gekocht. De bewijsmiddelen die hier op zien, zijn in het vonnis opgenomen.

Al het voorgaande ondersteunt de verklaring van de medeverdachte over de betrokkenheid van verdachte bij de verschillende zaaksdossiers. Daartegenover heeft verdachte slechts een weinig concrete, op onderdelen wisselende en niet onderbouwde verklaring gesteld welke verklaring geen afbreuk doet aan de uit de bewijsmiddelen blijkende, hiervoor genoemde betrokkenheid.

Het hof is gezien het voorgaande van oordeel dat, naast dat er sprake is geweest van een – weliswaar beperkte – mogelijkheid tot ondervraging, de verklaring van de medeverdachte bovendien, gelet op het hiervoor overwogene, voldoende steun vindt in andere bewijsmiddelen en ook overigens als geloofwaardig en betrouwbaar kan worden aangemerkt.

Alles afwegend is voldaan aan de eisen van een eerlijk proces. De verklaring is bruikbaar voor het bewijs.

De Hoge Raad overweegt dat het in ECLI:NL:HR:2017:1017 met betrekking tot het door artikel 6 EVRM gewaarborgde ondervragingsrecht heeft overwogen dat op grond van artikel 6 lid 3 aanhef en onder d EVRM de verdediging het recht heeft op een behoorlijke en effectieve mogelijkheid om getuigen in enig stadium van het geding daadwerkelijk te (doen) ondervragen. Of in het concrete geval zo een ondervragingsmogelijkheid bestaat, is mede afhankelijk van de omstandigheden waaronder en de wijze waarop de ondervraging van de getuige plaatsvindt. In het algemeen geldt dat de verdediging een zodanige mogelijkheid tot het (doen) stellen van vragen aan de getuige moet worden geboden dat zij daarmee in staat is de oprechtheid en de geloofwaardigheid van een door de getuige afgelegde verklaring – daaronder begrepen een verklaring die eerder tijdens het vooronderzoek en buiten de aanwezigheid van de verdediging is afgelegd – te toetsen en aan te vechten.

De Hoge Raad haalt vervolgens rechtsoverwegingen 3.2.1, 3.2.2 en 3.23 uit ECLI:NL:HR:2017:1016 aan en oordeelt dat voor zover de klacht klaagt dat het hof ten onrechte geoordeeld heeft dat voor de verdediging een behoorlijke en effectieve mogelijkheid tot ondervraging van de medeverdachte heeft bestaan, het uitgaat van een onjuiste lezing van de overwegingen van het hof. Het hof heeft overwogen dat 'het ondervragingsrecht weliswaar niet ten volle is uitgeoefend, maar dat er feitelijk gezien wel uitvoering en invulling aan is gegeven' doordat de medeverdachte in zowel de strafzaak als de ontnemingszaak heeft verklaard te blijven bij de verklaringen die hij in eerste aanleg heeft afgelegd, en het verhoor van de medeverdachte in de ontnemingszaak zich ook heeft uitgestrekt tot de betrokkenheid van hem en van de verdachte bij diverse zaaksdossiers. Op grond daarvan heeft het hof geoordeeld dat de verdediging 'in zekere mate in staat is geweest' de verklaring van de medeverdachte te toetsen en dat 'een mogelijkheid tot ondervraging [niet] volledig heeft ontbroken'. Aan het oordeel dat het gebruik van de verklaring van de medeverdachte voor het bewijs in overeenstemming is met het recht op een eerlijk proces als bedoeld in artikel 6 EVRM, heeft het hof daarnaast ten grondslag gelegd dat die verklaring op door de verdachte betwiste en hem belastende onderdelen steun vindt in andere bewijsmiddelen.

Hiermee heeft het hof tot uitdrukking gebracht dat de uitoefening van het ondervragingsrecht met zekere beperkingen gepaard is gegaan. Het hof is dan ook niet enkel op de grond dat een mogelijkheid tot ondervraging heeft bestaan, tot het oordeel gekomen dat het gebruik van de verklaring van de medeverdachte voor het bewijs in overeenstemming is met het recht op een eerlijk proces zoals bedoeld in artikel 6 EVRM. De overwegingen van het hof strekken er daarentegen toe dat de omstandigheid dat de verdediging in de met de onderhavige strafzaak samenhangende ontnemingszaak wel enige vragen heeft kunnen stellen die relevant zijn voor

het bewijs van de betrokkenheid van de verdachte bij de in de strafzaak bewezen verklaarde feiten, naast de aanwezigheid van het steunbewijs een relevante factor is bij de toetsing aan artikel 6 EVRM. Gelet hierop mist de klacht feitelijke grondslag en faalt het.

De Hoge Raad overweegt dat de klacht vervolgens klaagt over het oordeel van het hof dat de bewezen verklaarde feiten niet in beslissende mate op de verklaring van de medeverdachte zijn gebaseerd. Het hof heeft vastgesteld dat de bewezen verklaarde feiten betrekking hebben op een proces van in georganiseerd verband begane fraude en oplichting, dat bestond uit het stelen van post, (pogingen tot) het oplichten van banken en andere instellingen, met gebruikmaking van valse formulieren. Daarbij kon onder meer de verdachte met behulp van verkregen creditcards en toegang tot systemen beschikken over geld waarmee diverse aankopen zijn gedaan, waarbij ook goederen weer zijn verkocht. Het hof heeft het bewijs van de betrokkenheid van de verdachte bij deze feiten mede aangenomen op grond van bewijsmiddelen die – kort gezegd – betrekking hebben op:

- het bij de verdachte aantreffen van voorwerpen die zijn gebruikt voor het ‘hengelen’ van post, lijmstiften alsmede voorwerpen en kleding die verband houden met de postbestelling, terwijl de verdachte niet werkzaam is geweest bij een postbedrijf en de verdachte een volstrekt ongeloofwaardige verklaring heeft afgelegd over het aangetroffen ‘grijpwerktuig’;
- het aantreffen bij de verdachte van een bibliotheekpas op naam van één van de aangevers, en van adresgegevens die verband houden met één van de aangevers, terwijl de verdachte over dat adres een wisselende verklaring heeft afgelegd;
- het beschikken door de verdachte over drie ABN-AMRO e.identifiers en twee Rabobank Random Readers, terwijl de verdachte geen onderbouwd, overtuigend antwoord heeft gegeven waarom hij over zoveel e.identifiers/Random Readers beschikte;
- de aanwezigheid van de verdachte tezamen met medeverdachte in de Mediamarkt toen er op naam van genoemde aangever een krediet werd aangevraagd;
- het meermalen aanstralen door de telefoon van de verdachte van zendmasten in de buurt van een pinautomaat, terwijl op dat moment een in het licht van de bewezenverklaring relevante transactie door middel van die automaat werd verricht;
- het aanstralen door de telefoon van de verdachte van een zendmast in de buurt van de woning van betrokkene, op het moment dat medeverdachte zich tegenover betrokkene voordeed als postbezorger;
- het meermalen door de verdachte hebben van contact met een andere betrokkene [6], die is

aangehouden toen hij met een creditcard op naam van één van de aangevers probeerde te pinnen, het door de verdachte in bezit hebben van een identiteitsbewijs van die [6] en het samen met hem gezien zijn;

- het blijkt een tapgesprek in bezit zijn van zes iPads mini, terwijl op naam van één van de aangevers zes iPads mini zijn gekocht en de koper van de iPads mini de verdachte heeft herkend als de verkoper.

De Hoge Raad oordeelt dat het oordeel van het hof dat, gelet op deze feiten en omstandigheden, in onderlinge samenhang beschouwd, de door de verdachte betwiste verklaring van de medeverdachte voldoende steun vindt in andere bewijsmiddelen – gelet op hetgeen is vooropgesteld – geen blijk geeft van een onjuiste rechtsopvatting en toereikend is gemotiveerd.

RECHTSPRAAK

Klacht over strafmotivering, nu het hof gevangenisstraf passend en geboden acht omdat tenuitvoerlegging van een taakstraf in Litouwen ‘vooralsnog niet realiseerbaar lijkt’.

Klacht over strafmotivering, nu het hof gevangenisstraf passend en geboden acht omdat tenuitvoerlegging van een taakstraf in Litouwen ‘vooralsnog niet realiseerbaar lijkt’.

Het cassatiemiddel klaagt over de strafoplegging en richt zich in het bijzonder tegen het oordeel van het hof dat een gevangenisstraf passend en geboden is omdat tenuitvoerlegging van een taakstraf in Litouwen ‘vooralsnog niet realiseerbaar lijkt’.

De enkele omstandigheid dat de verdachte in een andere lidstaat van de Europese Unie dan Nederland woonachtig is, staat niet in de weg aan de oplegging van een taakstraf. Gelet op het toepasselijke juridisch kader – de Wet wederzijdse erkenning en tenuitvoerlegging vrijheidsbenemende en voorwaardelijke sancties en het Kaderbesluit 2008/947/JBZ inzake de toepassing van het beginsel van de wederzijdse erkenning op vonnissen en proeftijdbeslissingen met het oog op het toezicht op proeftijdvoorwaarden en alternatieve straffen – belet die enkele omstandigheid immers op zichzelf niet de tenuitvoerlegging van een in Nederland opgelegde taakstraf in een andere lidstaat. Geen rechtsregel staat er echter aan in de weg dat de rechter bij de beantwoording van de vraag of oplegging van een taakstraf aangewezen is, mede betreft of een reëel vooruitzicht bestaat dat die straf ook zal (kunnen) worden ten uitvoer gelegd (vgl. HR 15 januari 2019, ECLI:NL:HR:2019:46).

Het kennelijke oordeel van het hof dat een gevangenisstraf passend en geboden is omdat er geen reëel vooruitzicht bestaat dat een taakstraf zal kunnen worden ten uitvoer gelegd nu de tenuitvoerlegging daarvan in Litouwen ‘vooralsnog niet realiseerbaar lijkt’, is niet zonder meer begrijpelijk. Het hof heeft daarbij immers slechts verwezen naar de toelichting van de advocaat-generaal die niet meer inhoudt dan: ‘In het verleden is er een zaak overgedragen door de Nederlandse autoriteiten, maar deze is door Litouwen geweigerd. Ik durf daarom niet te zeggen dat een overdracht aan Litouwen succesvol gaat zijn.’

Het cassatiemiddel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak ten aanzien daarvan opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 23-03-2021

ECLI: ECLI:NL:HR:2021:428

Zaaknummer: 19/04584

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en M. Kuijer

Advocaten: R. van Leusden

Wetsartikelen: 359 Sv

RECHTSPRAAK

Heeft voor de verdediging een behoorlijke en effectieve mogelijkheid tot ondervraging van de medeverdachte bestaan en steunt de bewezenverklaring in beslissende mate op de verklaring van deze medeverdachte?

Heeft voor de verdediging een behoorlijke en effectieve mogelijkheid tot ondervraging van de medeverdachte bestaan en steunt de bewezenverklaring in beslissende mate op de verklaring van deze medeverdachte?

Behoorlijke en effectieve mogelijkheid tot ondervraging?

Het cassatiemiddel klaagt over het oordeel van het hof dat het gebruik van de verklaring van [medeverdachte 1] voor het bewijs verenigbaar is met artikel 6 EVRM, en voert daartoe onder meer aan dat een behoorlijke en effectieve mogelijkheid tot ondervraging van [medeverdachte 1] heeft ontbroken, en dat de bewezenverklaring in beslissende mate op de verklaring van [medeverdachte 1] rust.

De Hoge Raad heeft in het arrest van 4 juli 2017, ECLI:NL:HR:2017:1016 het volgende overwogen met betrekking tot het gebruik van een verklaring van een getuige voor het bewijs als een behoorlijke en effectieve ondervragingsmogelijkheid heeft ontbroken:

‘3.2.1. Een door enig persoon in verband met een strafzaak afgelegde en de verdachte belastende of ontlastende verklaring, zoals die onder meer kan zijn vervat in een ambtsedig proces-verbaal, wordt ingevolge de autonome betekenis welke toekomt aan de term “witnesses/témoins” in art. 6, derde lid aanhef en onder d, EVRM, in het perspectief van het EVRM aangemerkt als verklaring van een getuige als aldaar bedoeld. Op grond van die verdragsbepaling heeft de verdediging aanspraak op een behoorlijke en effectieve mogelijkheid om getuigen in enig stadium van het geding te (doen) ondervragen. De omstandigheid dat de verdediging, ondanks het nodige initiatief daartoe, geen gebruik heeft kunnen maken van die mogelijkheid, staat niet eraan in de weg dat een door een getuige afgelegde verklaring voor het bewijs wordt gebezigd, mits is voldaan aan de eisen van een

eerlijk proces, in het bijzonder doordat de bewezenverklaring niet in beslissende mate op die verklaring wordt gebaseerd dan wel – indien de bewezenverklaring wel in beslissende mate op die verklaring wordt gebaseerd – het ontbreken van een behoorlijke en effectieve mogelijkheid om de desbetreffende getuige te ondervragen in voldoende mate wordt gecompenseerd.

Voor de beantwoording van de vraag of de bewezenverklaring in beslissende mate steunt op de verklaring van – kort gezegd – een, ondanks het nodige initiatief daartoe, niet door de verdediging ondervraagde getuige, is van belang in hoeverre die verklaring steun vindt in andere bewijsmiddelen. Het benodigde steunbewijs moet betrekking hebben op die onderdelen van de hem belastende verklaring die de verdachte betwist. Of dat steunbewijs aanwezig is, wordt mede bepaald door het gewicht van de verklaring van deze getuige in het licht van de bewijsvoering als geheel.

Voor de in cassatie aan te leggen toets of de bewijsvoering voldoet aan het hiervoor overwogene, kan van belang zijn of de feitenrechter zijn oordeel hieromtrent nader heeft gemotiveerd. In het algemeen geldt dat voor de beoordeling van de vraag of het benodigde steunbewijs aanwezig is, niet kan worden volstaan met een op de betrouwbaarheid van de verklaring van de desbetreffende getuige toegesneden overweging.’

Voor zover het cassatiemiddel klaagt dat het hof ten onrechte heeft geoordeeld dat voor de verdediging een behoorlijke en effectieve mogelijkheid tot ondervraging van [medeverdachte 1] heeft bestaan, gaat het uit van een onjuiste lezing van de overwegingen van het hof.

Het hof heeft overwogen dat ‘het ondervragingsrecht weliswaar niet ten volle is uitgeoefend, maar dat er feitelijk gezien wel uitvoering en invulling aan is gegeven’ doordat [medeverdachte 1] in zowel de strafzaak als de ontnemingszaak heeft verklaard te blijven bij de verklaringen die hij in eerste aanleg heeft afgelegd, en het verhoor van [medeverdachte 1] in de ontnemingszaak zich ook heeft uitgestrekt tot de betrokkenheid van hem en van de verdachte bij diverse zaaksdossiers. Op grond daarvan heeft het hof geoordeeld dat de verdediging ‘in zekere mate in staat is geweest’ de verklaring van [medeverdachte 1] te toetsen en dat ‘een mogelijkheid tot ondervraging [niet] volledig heeft ontbroken’. Aan het oordeel dat het gebruik van de verklaring van [medeverdachte 1] voor het bewijs in overeenstemming is met het recht op een eerlijk proces als bedoeld in artikel 6 EVRM, heeft het hof daarnaast ten grondslag gelegd dat die verklaring op door de verdachte betwiste en hem belastende onderdelen steun vindt in andere bewijsmiddelen.

Hiermee heeft het hof tot uitdrukking gebracht dat de uitoefening van het ondervragingsrecht met zekere beperkingen gepaard is gegaan. Het hof is dan ook niet enkel op de grond dat een

mogelijkheid tot ondervraging heeft bestaan, tot het oordeel gekomen dat het gebruik van de verklaring van [medeverdachte 1] voor het bewijs in overeenstemming is met het recht op een eerlijk proces zoals bedoeld in artikel 6 EVRM. De overwegingen van het hof strekken er daarentegen toe dat de omstandigheid dat de verdediging in de met de onderhavige strafzaak samenhangende ontnemingszaak wel enige vragen heeft kunnen stellen die relevant zijn voor het bewijs van de betrokkenheid van de verdachte bij de in de strafzaak bewezen verklaarde feiten, naast de aanwezigheid van het steunbewijs een relevante factor is bij de toetsing aan artikel 6 EVRM. Gelet hierop mist de klacht feitelijke grondslag en faalt het cassatiemiddel in zoverre.

Verklaring medeverdachte

Het cassatiemiddel klaagt vervolgens over het oordeel van het hof dat de bewezen verklaarde feiten niet in beslissende mate op de verklaring van [medeverdachte 1] zijn gebaseerd.

Het hof heeft vastgesteld dat de bewezen verklaarde feiten betrekking hebben op een proces van in georganiseerd verband begane fraude en oplichting (feit 1), dat bestond uit het stelen van post (feit 3), (pogingen tot) het oplichten van banken en andere instellingen (feiten 4A, 4B en 4C), met gebruikmaking van valse formulieren (feiten 2A en 2B). Daarbij kon onder meer de verdachte met behulp van verkregen creditcards en toegang tot systemen beschikken over geld waarmee diverse aankopen zijn gedaan, waarbij ook goederen weer zijn verkocht. Het hof heeft het bewijs van de betrokkenheid van de verdachte bij deze feiten mede aangenomen op grond van bewijsmiddelen die – kort gezegd – betrekking hebben op:

- het bij de verdachte aantreffen van voorwerpen die zijn gebruikt voor het ‘hengelen’ van post, lijmstiften alsmede voorwerpen en kleding die verband houden met de postbestelling, terwijl de verdachte niet werkzaam is geweest bij een postbedrijf en de verdachte een volstrekt ongeloofwaardige verklaring heeft afgelegd over het aangetroffen ‘grijpwerktuig’;
- het aantreffen bij de verdachte van een bibliotheekpas op naam van [betrokkene 4], één van de aangevers, en van adresgegevens die verband houden met één van de aangevers, terwijl de verdachte over dat adres een wisselende verklaring heeft afgelegd;
- het beschikken door de verdachte over drie ABN-AMRO e.identifiers en twee Rabobank Random Readers, terwijl de verdachte geen onderbouwd, overtuigend antwoord heeft gegeven waarom hij over zoveel e.identifiers/Random Readers beschikte;
- de aanwezigheid van de verdachte tezamen met [medeverdachte 1] in de Mediamarkt toen er op naam van [betrokkene 4] een krediet werd aangevraagd;

- het meermalen aanstralen door de telefoon van de verdachte van zendmasten in de buurt van een pinautomaat, terwijl op dat moment een in het licht van de bewezenverklaring relevante transactie door middel van die automaat werd verricht;
- het aanstralen door de telefoon van de verdachte van een zendmast in de buurt van de woning van [betrokkene 1], op het moment dat [medeverdachte 1] zich tegenover [betrokkene 1] voordeed als postbezorger;
- het meermalen door de verdachte hebben van contact met [betrokkene 6], die is aangehouden toen hij met een creditcard op naam van één van de aangevers probeerde te pinnen, het door de verdachte in bezit hebben van een identiteitsbewijs van die [betrokkene 6] en het samen met hem gezien zijn;
- het blijkens een tapgesprek in bezit zijn van zes iPads mini, terwijl op naam van één van de aangevers zes iPads mini zijn gekocht en de koper van de iPads mini de verdachte heeft herkend als de verkoper.

Het oordeel van het hof dat gelet op deze feiten en omstandigheden, in onderlinge samenhang beschouwd, de door de verdachte betwiste verklaring van [medeverdachte 1] voldoende steun vindt in andere bewijsmiddelen geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is toereikend gemotiveerd. Voor zover het cassatiemiddel hierover klaagt, faalt het.

Beslissing

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 23-03-2021

ECLI: ECLI:NL:HR:2021:429

Zaaknummer: 19/03329

Rechters: J. de Hullu, Y. Buruma, E.S.G.N.A.I. van de Griend, M.J. Borgers en M. Kuijer

Advocaten: Th.J. Kelder

Wetsartikelen: 6 EVRM en 342 Sv

RECHTSPRAAK

Kan het binnendringen in een woning nooit ‘wederrechtelijk’ zijn als het gebeurt met de toestemming van de eigenaar van de woning?

Kan het binnendringen in een woning nooit ‘wederrechtelijk’ zijn als het gebeurt met de toestemming van de eigenaar van de woning?

Middel

Het cassatiemiddel klaagt dat de bewezenverklaring voor zover deze inhoudt dat de verdachte ‘wederrechtelijk’ is binnengedrongen in een woning ontoereikend is gemotiveerd.

Voor zover het cassatiemiddel berust op de opvatting dat het binnendringen in een woning bij een ander in gebruik niet ‘wederrechtelijk’ kan zijn als dit gebeurt met toestemming van de eigenaar van de woning, faalt het omdat die opvatting in zijn algemeenheid onjuist is. Daarbij is van belang dat artikel 138 Sr het huisrecht van een ander, dat hij ontleent aan de feitelijke bewoning, beoogt te beschermen (vgl. HR 4 september 2007, ECLI:NL:HR:2007:BA4943).

Het hof heeft vastgesteld dat [slachtoffer] de woning aan de [a-straat 1] te [plaats] bewoonde en dat de verdachte zonder zijn toestemming meermalen deze woning heeft betreden, waarbij hij het onderste raampje van de voordeur heeft ingetikt dan wel de voordeur heeft ingetrapt. Het daarop gebaseerde oordeel van het hof dat de verdachte de woning ‘wederrechtelijk’ is binnengedrongen, is toereikend gemotiveerd. Dat de verdachte de woning telkens samen met de eigenaar van de woning en met haar toestemming heeft betreden, maakt dit niet anders. Ook in zoverre faalt het cassatiemiddel.

HR ambtshalve

Het hof heeft de verdachte de verplichting opgelegd, kort gezegd, om aan de Staat ten behoeve van het in het arrest genoemde slachtoffer het in het arrest vermelde bedrag te betalen, bij gebreke van betaling en verhaal te vervangen door het in het arrest genoemde aantal dagen hechtenis.

De Hoge Raad zal de uitspraak van het hof ambtshalve vernietigen voor zover daarbij vervangende hechtenis is toegepast, overeenkomstig hetgeen is beslist in HR 26 mei 2020, ECLI:NL:HR:2020:914.

Beslissing

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend voor zover bij de schadevergoedingsmaatregel ten behoeve van het in het arrest genoemde slachtoffer vervangende hechtenis is toegepast, bepaalt dat met toepassing van artikel 6:4:20 Sv gijzeling van gelijke duur kan worden toegepast en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 23-03-2021

ECLI: ECLI:NL:HR:2021:426

Zaaknummer: 19/02283

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en C. Caminada

Advocaten: R.J. Baumgardt, P. van Dongen en S. van den Akker

Wetsartikelen: 138 Sr

RECHTSPRAAK

OM terecht ontvankelijk verklaard in vervolging voor zover die vervolging verband houdt met door verdachte begane misdrijven die al voorwerp zijn geweest van een jegens hem uitgevaardigd ‘Strafbefehl’?

OM terecht ontvankelijk verklaard in vervolging voor zover die vervolging verband houdt met door verdachte begane misdrijven die al voorwerp zijn geweest van een jegens hem uitgevaardigd ‘Strafbefehl’?

Middel

Het cassatiemiddel klaagt in de kern dat het hof het openbaar ministerie ontvankelijk heeft verklaard in de vervolging wegens deelneming aan een criminele organisatie, ook voor zover die vervolging verband houdt met door de verdachte begane misdrijven die al voorwerp zijn geweest van een jegens hem uitgevaardigd ‘Strafbefehl’.

De inhoud van het tegen de verdachte uitgevaardigde ‘Strafbefehl’ alsook de strekking van de beslissing van het Amtsgericht Dresden die volgde op het door de verdachte ingestelde verzet tegen dat ‘Strafbefehl’, zijn weergegeven in de conclusie van de advocaat-generaal onder 8 en 9. Daaruit blijkt dat de verdachte in Duitsland is vervolgd en bestraft wegens – kort gezegd – het medeplegen van het daar als werkgever niet afdragen van sociale verzekeringspremies in de periode maart 2006-oktober 2013.

In de toelichting op het cassatiemiddel wordt een beroep gedaan op een arrest van de Hoge Raad van 26 november 1996, ECLI:NL:HR:1996:ZD0583. De overwegingen in dat arrest hebben betrekking op de situatie waarin een verdachte wordt of is vervolgd voor deelneming aan een criminele organisatie, en diezelfde verdachte nadien ook wordt vervolgd voor een met zijn deelneming aan deze criminele organisatie samenhangend concreet delict. In bijzondere omstandigheden kan zo’n tweede vervolging voor het concrete delict in strijd komen met het ne bis in idem-beginsel. Daarvan is in de kern genomen sprake indien in de eerdere vervolging de deelneming van de verdachte aan de criminele organisatie het begaan van het concrete delict uit de latere vervolging omvatte.

Wanneer, zoals in het onderhavige geval, de eerste vervolging betrekking heeft op het door de verdachte begaan zijn van een concreet delict en de tweede vervolging het deelnemen aan een criminele organisatie betreft, staat het ne bis in idem-beginsel in de weg aan die latere vervolging voor het deelnemen aan een criminele organisatie als die deelneming van de verdachte op niets anders betrekking heeft dan het begaan van het concrete delict waarvoor de verdachte al is vervolgd. Het begaan van een concreet delict zal echter slechts in uitzonderlijke gevallen de deelneming aan een criminele organisatie geheel omvatten. Artikel 140 Sr heeft immers betrekking op het deelnemen aan een criminele organisatie die het plegen van misdrijven tot oogmerk heeft. Dat betekent dat het deelnemen door de verdachte zeker niet noodzakelijkerwijs hoeft te bestaan uit het door hem begaan zijn van een (enkel) concreet delict, terwijl artikel 140 Sr ook niet meer eist dan dat de organisatie het oogmerk heeft misdrijven te plegen.

Vervolging wegens het deelnemen aan een criminele organisatie is dus in ieder geval wel mogelijk indien de tenlastelegging ook ziet op andere deelnemingsgedragingen dan het begaan zijn van het concrete delict waarvoor de verdachte al is vervolgd en/of op andere delicten waarop het oogmerk van de organisatie is gericht. Opmerking verdient dat de eventueel in de eerste vervolging voor het begaan van het concrete delict opgelegde straffen een voor de straftoemeting relevante omstandigheid kunnen vormen bij een latere vervolging en veroordeling voor het deelnemen aan een criminele organisatie.

Hier doet zich niet de hiervoor bedoelde situatie voor. Het cassatiemiddel, dat klaagt over de ontvankelijkheid van het openbaar ministerie in de vervolging met betrekking tot het deelnemen aan een organisatie voor zover die organisatie het oogmerk had van het (mede)plegen van het niet afdragen van sociale verzekeringspremies in Duitsland, faalt daarom.

Redelijke termijn

Het cassatiemiddel klaagt dat in de cassatiefase de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM is overschreden omdat de stukken te laat door het hof zijn ingezonden.

Het cassatiemiddel is gegrond. Bovendien doet de Hoge Raad uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Een en ander brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM is overschreden. Dit moet leiden tot vermindering van de opgelegde gevangenisstraf van vijftien maanden.

Beslissing

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de duur van de

opgelegde gevangenisstraf, vermindert deze in die zin dat deze veertien maanden belooft en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 23-03-2021

ECLI: ECLI:NL:HR:2021:387

Zaaknummer: 19/00603

Rechters: J. de Hullu, M.J. Borgers en M. Kuijer

Advocaten: M.E. van der Werf

Wetsartikelen: 68 Sr